

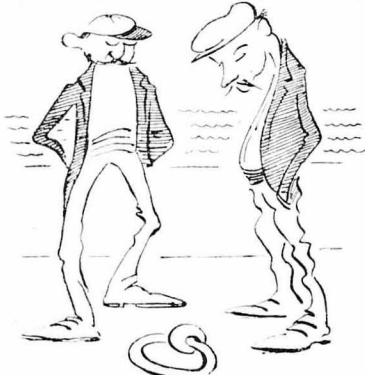
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Η'.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα κατήφεια καὶ θλίψη ἐπιρροοῦσε στὸ βατόρι.
 Τὸ βαρόμετρο ἔδειχνε φουρτούνα!
 Ὁ Γιώργος ρώτησε νὰ μᾶθῃ τί εἶνε τὸ βαρόμετρο.

Κατήφεια τὴν ἄλλη μέρα στὸ βατόρι.

πὼς χάνεται αὐτὸς ὁ κόσμος!...

Ἐπέρασε ἄλλη μιά μέρα καὶ στεριά ἀκόμα δὲν φάνηκε.
 Ντελφίνα μοναχὴ ἀκολουθοῦσα τὸ βατόρι καὶ κάτω στὸ
 βῆθος τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ καινὸς ἐνὸς ἄλλου ἀπομολοῖον δια-
 ζωνόταν.

— Ὄχι! τί κατιῆς ἡ θάλασσα; ρώτησε κάποιος.
 — Πίνει τὸν ἀργιῶ τῆς, βρέ, ἀπάντησε ὁ Νταραβῆρας,
 ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα.

Ὁ Γιώργος ἄρχισε ν' ἀνησυγῆ. Τόσες ἡμέρες κ' ἀκόμα
 νὰ φανῇ στεριά; Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχασαν τὸν δρόμο!
 Αὐτὸς, μέσα σὲ τόσες ἡμέρες, καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου
 θάρτανε. Νά!

Νὰ τὸ δῆτε πὼς χάνανε τὸ δρόμο! Γι' αὐτὸ ὁ καπετά-
 νιος κάθε μέρα, ἀνεβαίνει ἐκεῖ ἐπάνω ψηλά, σὴν ἀγοφρού-
 λιας, κοιτάζοντας τὸν Ὠκεανὸ. Ἄλλοις τί ἀνάγκη εἶχε
 ν' ἀνεβαίνῃ στὸ γεφύρι; Αὐτὸς καπετάνιος ἦταν κ' ὅπου
 ἤθελε μπορούσε νὰ κάτῃ. Ὅχι καὶ πάνω σὴν ἀγοφρούλιας.

Ἡ ἰδέες αὐτῆς βόηχανε κ' ἄλλους ἀπαδούς.
 — Σίγουρα γράμασε τὸ δρόμο!
 — Τί καθόμαστε;
 — Τί νὰ γίνῃ;

— Ν' ἀνεβάσουμε ἓνα ναυτὸ στὸ κατάρτι νὰ φωνάξῃ!...
 Ἀναστᾶσαι καὶ χάλωμος κόσοον στὸ βατόρι! Οἱ τα-
 ξειδωτοὶ δὲν ἤσχαζαν, ζητώντας νὰ τοῦς... βροῦνε τὸν
 δρόμο!

— Ὅσιτε σὺ νὰ κυβερνήσεις τὸ λοιπὸς, εἶπε ὁ καπετά-
 νιος στὸ Γέω—Μάνθο, πού φωνάζε ἀπὸ τοῦς ἄλλους δυνα-
 τώτερα.

Ὁ Παπαντράκλας τ' ἀφῆσε κατὰρ καὶ εὐχῆ.

Τοῦς πῆρε ἔπειτα στὴν πρόση καὶ τοῦς ἔδειχνε τὸ βῆθος τοῦ ὀ-
 ριζόντος:
 — Νά, βλέπετε ἐκεῖ κάτω τὴ
 στεριά;
 Ἢ πουθενά δὲν φαινόταν, ἀλλὰ
 ὁ καπετάνιος ὄλο καὶ ἐπέμεινε. Ἄλ-
 λιώστε ἦσαν καὶ κἀπὶ σύννεφα στὸ
 βῆθος, χαμηλά...
 — Νά, βλέπετε ἐκεῖ κάτω τὴ
 στεριά;
 — Ὅχι.
 — Βρέ, δὲν τὸ βλέπετε κοντιὰ
 βουνοῦ, κ'εῖ κάτω!
 — Ὅχι, δὲν τὸ βλέπουμε!
 — Ἐιστε καλὰ ἢ στραβωθίκατε;
 Ἐνα βουνοῦ θηριο, δὲν τὸ βλέπετε;
 — Καλὰ λέει, ὁ καπετάνιος, κἀπὶ
 φαίνεται.
 — Ναι, φαίνεται ἓνα βουνοῦ.
 — Καὶ τί ψηλό, μορὲ παιδιὰ!
 — Μὴν εἰν', κί' ὁ καπετάνιο, ἢ
 Ἀθήνα;
 — Αἱ ἄλλες εἶνε! διέκοψε ὁ
 δάσκαλος.

— Ν' ἀνεβάσουμε ἓνα ναυτὸ στὸ κατάρτι νὰ φωνάξῃ.

— Ὁ Μισοσιπῆς θὰ εἶνε, εἶπε ὁ ἐξ ἀνθοχωροῦσιον ὁμογενῆς.
 — Καλέ, πὼς τὸ γνωρίζατε;
 — Χι! Τὸ Μισοσιπῆ δὲν ἔξω; Πόσες φορὲς ἀνέβηκα στὴ κοι-
 νεφῆ του!...

Ἐν τούτοις δύο μέ-
 ρες περῶσανε ἀκόμα καὶ
 ἴχνος γῆς δὲν φάνηκε
 στὸν ὀρίζοντα.

Ἐν τούτοις δύο με-
 ἀνθοχωροῦσιον ὁμογεν-
 νῆς ἢ συνογεννῆς, ὁ
 πὼς τὸν ἔλεγαν, ἔξακο-
 λουθοῦσε νὰ διηγήται τι
 εἶνε ὁ Μισοσιπῆς.

— Ἐνα βουνοῦ, βρέ,
 ψηλό, 100.000 μέτρα, τὸ
 ὁποῖον εἶνε ἠμῶσιον
 ἐκχύνον λάβαν, χερμαί-
 ρους καὶ ποταμῶς καὶ
 τὸ ὁποῖον διαφῶρον ζα-
 ταγίδες καὶ τὸ ὁποῖον
 «ὡσπερ εἶδος κάποιου»
 ἔχει ὅλας εἰς τὰς ὀ-
 ποῖας διατιῶνται διάφο-
 ρα χερσοῖα καὶ τῆς θαλάσσης ἔωα, καὶ τὸ ὁποῖον κείτα στὸν Εἰ-
 ρημῶν Ὠκεανόν, τὸν Βόρειον Ἠλιαδῆ Ἀτλαντιζόν Ὠκεανόν, παρὰ
 τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εἶνε Ἐρυθρὰ, διότι δὲν εἶνε
 κωνῆ...
 Ὅλοι μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἄκουγαν.
 — Ταξειδεμένο τὸ παιδί, μαρέξ!
 — Ἐπῆγε παραπέρα καὶ ἀνοῖξε τὰ μάτια του!
 — Ἀμερικὴ σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ὄχι παίζουμε!...

— Ἐτοιμος εἶμαι νὰ γυρίσω, εἶπε καὶ ἓνας Κρητικὸς.

Μέσα στὸ βατόρι βόδια ἡμενα καὶ πρόβατα κατὰ-
 μαυρα ἀπὸ τὰ κάρθωνα. Ἀνακατεῖνόντουσαν μὲ τοὺς μετανά-
 στες καὶ χάιδεταν μὲ τὸ μαλλὶ τοῦς, ἔκεινονε πού θὰ τὰ κα-
 ταβόρθηζαν. Ἦταν ἡ τροφὴ τοῦ βατοροῦ, κατὰ τὸ ἑπερω-
 κέσιον ταξειδοῦ τοῦ.

Ὁ Νταραβῆρας τὸ κῆτιζε μὲ λαίμαργία.
 — Ἐ, ὄγε παιδί μου, καὶ νὰ τᾶμασε σὲ κανέναν λόγγο;
 εἶπε τὸ Γιώργος.

— Τραγοῦδια πού θὰ λέγανε!... Ἐπρόσθεσε συμβολικῶς
 ὁ Παπαντράκλας.

Ἦταν καλῆς κατοικοκλήφτης ὁ Παπαντράκλας, κ' ἐν-
 δοξος. Τὴν τέχνην τὴν πῆρε κληρονομίᾳ ἀπ' τὸν πατέρα του,
 παπὰ αὐτόν, τοῦ Ὑψίστου λειτουργοῦ.

— Εὐχὴ καὶ κατὰρα σ' ἀρῆω, γιῆ μου, τοῦ εἶπε ὅταν
 πέθαινε, πρόβατο στὴ λαγαριά καὶ μὴ ἀρῆσης νὰ βελᾶξῃ,
 κόκκορας νὰ μὴ λαλήση στὴ γειτονιά καὶ λεμόνι σὲ λεμονιά
 νὰ μὴ κερτίνισῃ!...

Καὶ ὁ γιῆος τὸ ἐξετέλεσε τὴν διαθήκην κατὰ γράμμα.
 Ἐρημάζων ἢ στάνες ἀπ' αὐτόν. Μά ὅταν ὁ Λάος, ὁ ἀπο-
 πιασματῶν ἔβηκε στὸ χωριό, κρεμώντας κόμο καὶ κυ-
 νηγιόνας τῆς ἔωκοκλιπῆ, ὁ Παπαντράκλας στενωχορήθηκε
 καὶ ἀποφάσισε νὰ μεταναστεύσῃ...
 — Θὰ ἔχουν ἀγνία καὶ στὴν Ἀμερικῇ, σέφθηκε, ἐπι-
 θιβαζόμενος κροφὰ στὸ ἑπερωκέσιον.

Μὰ ἀντὶ νὰ τὰ ζητήσῃ στὴν Ἀμερικῇ, τὰ ἔβλεπε ἐκεῖ
 μπροστά του, στὸ βατόρι, μέσα στὴ
 αἴτη του.

— Τραγοῦδια, ὄγε παιδιὰ, πού ἔξω-
 ρον! ἔλεγε καὶ ἐανάλεγε.
 — Ἐ, τί λές; τοῦ εἶπε ἓνας Κρη-
 τικὸς ἀπ' τὴν Ἀσίη—Γουιά. Ὁ κρε-
 κὸς εἶμαι νὰ γυρίσω...
 — Κι' ἐγὼ ἀπίκου (ἐτοιμος) στέ-
 ζωμαι! Ἐσὺ τί λές βρέ Γιώργο;

Ὁ Γιώργος ὅμως δὲν ἦταν μὲ τὴ
 γνώμη τοῦς. Μία συμπάθεια μυστικῆ
 τὸν τραβοῦσε πρὸς τὰ ἔωα αὐτὰ, τὰ
 ἰσχνὰ καὶ τὰ ἀξιοδάκρυτα, πού τα-
 ξειδεῖνανε μαζί τοῦς, μέρες τώρα, μα-
 κρυνὸ ἀπὸ τὰ λειβάδια τὰ παλαιὰ, τὰ
 λειβάδια πού δὲν θὰ τὰ ξαναβλέπαν
 πειά. Τὰ μεγάλα, τ' ἀγαθὰ, τὰ πα-
 ραπονεμένα μάτια τοῦς ἦσαν γεμίτα
 πόνους καὶ νοσταλγία. Κι' ἀπ' τὴν
 κείνα τοῦς μασσοῖσαν ἓνα κίτρινον
 παλπροθηταρο, μουσκεμένο ἀπὸ τὴν
 ἀμνη...

Τὰ κῆτιζε, τὰ κῆτιζε ὁ Γιώρ-
 γος, σὴν κᾶτι νὰ ἤθελε νὰ τοῦς πῇ.
 Ἐρημάζων ἢ στάνες ἀπὸ αὐ-
 τόν, κόκκορας δὲν λάλησε σὲ
 Τὰ μεγάλα τοῦς ὄμως, τὰ ἄθωα
 γειτονιά!...

